

stąpiło zabezpieczenie lub na rzecz której jest prowadzona egzekucja.

§ 4. Jeżeli w celu obalenia domniemania powód powołuje się na nabycie odpłatne, powinien wskazać źródło nabycia i udowodnić pochodzenie potrzebnych do nabycia środków.

§ 5. Pozew jest tymczasowo wolny od opłat sądowych; w razie oddalenia powództwa powód jest obowiązany do uiszczenia opłat na zasadach ogólnych.

§ 6. Sprzedaż ruchomości lub nieruchomości wstrzymuje się z urzędu do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy.

Art. 7. § 1. Domniemanie ustanowione w art. 6 § 1 nie dotyczy rzeczy i praw majątkowych, które znajdowały się co najmniej od roku przed popełnieniem przestępstwa we władaniu osoby będącej w bliskim stosunku z podejrzanym lub oskarżonym.

§ 2. Osoba, w stosunku do której działają domniemania ustanowione w art. 6, może w każdym wypadku wyłączyć z ich zakresu przedmioty majątkowe, których łączna wartość według oszacowania organu wykonywającego zabezpieczenie lub prowadzącego egzekucję nie przekracza przeciętnego sześciomiesięcznego dochodu tej osoby. Wniosek o wyłączenie zgłasza się do organu wykonywającego zabezpieczenie lub prowadzącego egzekucję.

Art. 8. Domniemań ustanowionych w art. 6 nie stosuje się po upływie 5 lat od odbycia przez skazanego kary lub jej darowania. W każdym razie nie stosuje się ich po upływie 10 lat od daty popełnienia przestępstwa.

Art. 9. Jeżeli podejrzany lub oskarżony o popełnienie z chęci zysku przestępstwa, którym wyrządzona została szkoda w mieniu społecznym, dokonał czynności prawnej, wskutek której jego majątek nie wystarcza na zupełne zabezpieczenie lub pokrycie roszczeń i kar określonych w art. 3, stosuje się przepisy o zaskarżaniu czynności dłużnika działających ze szkodą wierzycieli (art. 288—293 kodeksu zobowiązań) ze zmianami wynikającymi z artykułów poniższych.

Art. 10. Jeżeli skutek czynności prawnej działanej przez podejrzanego lub oskarżonego osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, Skarb Państwa albo zainteresowana państwowa lub społeczna osoba prawna może czynność zaskarżyć, chociażby osoba trzecia nie mogła wiedzieć, że podejrzany lub oskarżony miał świadomość, iż jego pozostały majątek nie wystarcza na zupełne zabezpieczenie lub pokrycie roszczeń i kar określonych w art. 3.

Art. 11. Jeżeli z czynności prawnej podejrzanego lub skazanego działanej w czasie popełnienia przestępstwa lub po jego popełnieniu uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim stosunku z podejrzanym lub oskarżonym,

czynność jest względem Skarbu Państwa albo zainteresowanej państwowej lub społecznej osoby prawnej z mocy prawa bezznaczna w takim zakresie, w jakim to jest potrzebne do zupełnego zabezpieczenia lub pokrycia roszczeń i kar grzywny określonych w art. 3.

Art. 12. Przepisów art. 10 i 11 niniejszej ustawy nie stosuje się do czynności prawnych działających w wykonaniu obowiązku ustawowego lub moralnego.

Art. 13. Jeżeli osoba trzecia zaprzecza istnieniu bliskiego stosunku między nią a oskarżonym, o charakterze stosunku rozstrzyga sąd. Przepisy art. 6 §§ 3, 5 i 6 stosuje się odpowiednio.

Art. 14. Zaskarżenie czynności prawnych podejrzanego lub oskarżonego nie może nastąpić po upływie terminów określonych w art. 8.

Art. 15. Zabezpieczenie roszczeń odszkodowawczych, przepadku majątku lub kary grzywny oraz ich egzekucja mogą być skierowane również do rzeczy podejrzanego lub oskarżonego, chociażby znajdowały się we władaniu osób trzecich.

Art. 16. Organ dokonujący zabezpieczenia lub prowadzący egzekucję jest obowiązany z urzędu przeprowadzić stosowne dochodzenie w celu ustalenia dochodów i stanu majątkowego oskarżonego; w tym celu może żądać informacji od wszelkich osób, instytucji i organów. Dochodzenia takie powinny być przeprowadzane okresowo w odstępach nie dłuższych niż 1 rok.

Art. 17. Kto mimo wezwania właściwego organu odmawia udzielenia lub uchyla się od udzielenia informacji określonych w art. 16 albo udziela informacji takiej świadomie fałszywie, podlega karze aresztu do 6 miesięcy lub karze grzywny do 10.000 złotych.

Art. 18. W przedmiotach nie objętych przepisami niniejszej ustawy stosuje się przy zabezpieczeniu i egzekucji roszczeń i kar przepisy o sądowym postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym (część druga kodeksu postępowania cywilnego), przepisy dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. Nr 21, poz. 84 z późniejszymi zmianami) oraz przepisy dekretu z dnia 22 października 1947 r. o przypadku majątku (Dz. U. Nr 65, poz. 390 z późniejszymi zmianami).

Art. 19. Przepisów niniejszej ustawy nie stosuje się do przestępstw określonych w dekrete z dnia 11 kwietnia 1947 r. — Prawo karne skarbowe (Dz. U. Nr 32, poz. 140 z późniejszymi zmianami).

Art. 20. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

12

U S T A W A

z dnia 21 stycznia 1958 r.

o zmianie niektórych przepisów Kodeksu Wojskowego Postępowania Karnego.

Art. 1. W Kodeksie Wojskowego Postępowania Karnego z dnia 23 czerwca 1945 r. (Dz. U. z 1956 r. Nr 22, poz. 103) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 13 § 2 skreśla się wyrazy „inne” oraz „tych”;
- 2) w art. 16 skreśla się wyrazy „organów bezpieczeństwa publicznego” — do wojskowych organów bezpieczeń-

stwa, organów bezpieczeństwa publicznego, Milicji Obywatelskiej;» oraz wyrazy «„oficer śledczy” — do oficerów śledczych prokuratury, wojskowych organów bezpieczeństwa, organów bezpieczeństwa publicznego;»;

- 3) w art. 28 § 1 skreśla się wyraz „inne” oraz wyrazy „lub śledztwo”;

- 4) w art. 32 § 4 wyraz „śledztwo” zastępuje się wyrazami „zleczone przez prokuratora czynności śledcze”;
- 5) w art. 53 § 2 i § 3 lit. a) oraz w art. 54 po wyrazie „śledztwa” dodaje się wyrazy „lub dochodzenia”;
- 6) użyte w art. 41 § 2, 106 § 1, 107 § 1 lit. b) i § 3, 118, 121, 123 lit. g), 125 § 4, 132 § 2, 153, 154 § 4 oraz 155 w różnych przypadkach wyrazy „wojskowy organ bezpieczeństwa” zastępuje się wyrazami „organa Wojskowej Służby Wewnętrznej”, wyrazy zaś „organa bezpieczeństwa publicznego” wyrazami „organa Milicji Obywatelskiej” — w odpowiednim przypadku;
- 7) w art. 100 § 2 wyraz „prokuratura” zastępuje się wyrazem „prokurator”;
- 8) art. 104 skreśla się;
- 9) w art. 154 § 1 i § 2 otrzymują brzmienie:
- „§ 1. Przełożona władza wojskowa, dowiedziawszy się o przestępstwie ściganym z urzędu, a należącym do właściwości sądów wojskowych, przedsięwzię wszystko, co potrzeba, aby zabezpieczyć ślady i dowody przestępstwa, i zawiadamia niezwłocznie prokuratora wojskowego oraz organa Wojskowej Służby Wewnętrznej o przestępstwie i przedsięwziętych czynnościach.
- § 2. Jeżeli przełożona władza wojskowa nie może wkroczyć na czas, obowiązek wymieniony w § 1 ciąży na władzy garnizonowej znajdującej się najbliższej miejsca popełnienia przestępstwa lub pobytu podejrzanego.”;
- 10) w art. 154 § 3 po wyrazach „wymienionych w § 1 i 2” dodaje się wyrazy „oraz organów Wojskowej Służby Wewnętrznej”, wyrazy zaś „organa bezpieczeństwa publicznego” zastępuje się wyrazami „organa Milicji Obywatelskiej”;
- 11) w art. 157 § 1 i § 2 otrzymują brzmienie:
- „§ 1. Organami prowadzącymi dochodzenie w sprawach należących do właściwości sądów wojskowych są organa Wojskowej Służby Wewnętrznej oraz Milicji Obywatelskiej, organa Wojskowej Służby Wewnętrznej oraz organa Milicji Obywatelskiej wszczynają dochodzenie z własnej inicjatywy lub na zlecenie prokuratora wojskowego.
- § 2. O wszczęciu dochodzenia sporządza się postanowienie. Prowadzący dochodzenie zawiadamia niezwłocznie prokuratora wojskowego o wszczęciu dochodzenia przesyłając mu odpis postanowienia.”;
- 12) w art. 159 wprowadza się nowy § 3 w brzmieniu:
- „§ 3. W sprawach, w których prowadzenie śledztwa jest obowiązkowe, dochodzenie prowadzi się w miarę potrzeby i ogranicza się ono do zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa oraz do ujęcia podejrzanego. Po dokonaniu tych czynności organ prowadzący dochodzenie niezwłocznie przekazuje akta dochodzenia prokuratorowi wojskowemu.”;
- 13) w art. 160 § 2 otrzymuje brzmienie:
- „§ 2. Przepisy art. 166 i 167 stosuje się odpowiednio.”;
- 14) art. 161 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 161. § 1. Prokurator wojskowy lub organ prowadzący dochodzenie odmawia ścigania, jeżeli okoliczności przytoczone w zawiadomieniu lub skardze pokrzywdzonego nie dają podstawy do wszczęcia postępowania karnego.
- § 2. Jeżeli prokurator wojskowy lub organ prowadzący dochodzenie uzna, że wyniki dochodzenia nie dostarczyły podstaw do wniesienia aktu oskarżenia albo też stwierdzi, że zachodzi okoliczność wyłączająca ściganie, umarza dochodzenie
- § 3. Postanowienie prowadzącego dochodzenie o odmowie ścigania lub umorzeniu dochodzenia wymaga zatwierdzenia prokuratora wojskowego.
- § 4. O odmowie ścigania zawiadamia się pokrzywdzonego, o umorzeniu dochodzenia — podejrzanego i pokrzywdzonego.
- § 5. Na postanowienie o odmowie ścigania lub umorzeniu dochodzenia służy pokrzywdzonemu zażalenie.”;
- 15) art. 162 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 162. § 1. Jeżeli prowadzący dochodzenie uzna, że wyniki dochodzenia dostarczyły podstaw do wniesienia aktu oskarżenia, postępuje zgodnie z przepisami art. 170.
- § 2. Jeżeli w toku dochodzenia wyjdzie na jaw, że czyn stanowi przestępstwo, co do którego ustawa nakazuje przeprowadzenie śledztwa, prowadzący dochodzenie niezwłocznie przekazuje akta dochodzenia prokuratorowi wojskowemu. W innych sprawach prowadzący dochodzenie może złożyć do prokuratora wojskowego wniosek o przejęcie sprawy i wszczęcie śledztwa ze względu na zawikłaność sprawy.”;
- 16) art. 164 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 164. § 1. Śledztwo prowadzi prokurator wojskowy albo na jego zlecenie oficer śledczy prokuratury wojskowej.
- § 2. Prokurator wojskowy może zlecać organom prowadzącym dochodzenie dokonywanie czynności śledczych z wyjątkiem przewidzianych w art. 166 § 1 i 170 § 1.”;
- 17) w art. 181 w § 1 po wyrazach „w śledztwie” dodaje się wyrazy „lub dochodzeniu”, a po wyrazach „materiałami śledztwa” dodaje się wyrazy „lub dochodzenia”;
- 18) w art. 314 w § 1 skreśla się wyrazy „organom bezpieczeństwa publicznego”;
- 19) art. 326 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 326. Wykonanie dekretu porucza się Ministrom: Obrony Narodowej, Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Prokuratorowi Generalnemu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”.
- Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
- Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

13

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 grudnia 1957 r.

w sprawie zmiany stawek podatku obrotowego od obrotów ze sprzedaży napojów winnych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 449 i z 1955 r. Nr 22, poz. 139) zarządza się, co następuje:

§ 1. Stawki podatku obrotowego od obrotów towarowych osiągniętych przez producenta oraz importera ze sprzedaży lub wymiany następujących towarów ustala się w wysokości: